

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **L., spol. s r.o., zastúpeného advokátkou JUDr. K. K.**, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného zo dňa 8. júna 2009, č. I/221/9044-55181/2009/990447-r, č. I/221/9045-55182/2009/990447-r a č. I/221/9046-55184/2009/990447-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. apríla 2010, č. k. 24S/28/2009-145, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/28/2009-145 zo dňa 16. apríla 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 16. apríla 2010, č. k. 24S/28/2009-145 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol 3 žaloby:

1. žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 8. júna 2009 č. I/221/9044-55181/2009/990447-r, ktorým bolo zmenené rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica II č. 851/230/4503/09-Šim z 2.februára 2009 o znížení nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) uvedeného v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie **február 2008** o sumu 928.367,52€ a priznaní nadmerného odpočtu DPH vo výške 362,98€;
2. žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 8.júna 2009 č. I/221/9045-55182/2009/990447-r, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica II č. 851/230/4931/09-Šim z 3.februára 2009 o znížení nadmerného odpočtu DPH uvedeného v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie **marec 2008** o sumu 1.049.550,48€ a priznaní nadmerného odpočtu DPH v sume 99,06€;
3. žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 8.júna 2009 č. I/221/9046-55184/2009/990447-r, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica II č. 851/230/4510/09-Šim z 2.februára 2009 o znížení nadmerného odpočtu DPH uvedeného v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie **apríl 2008** o sumu 857.730,86€ a priznaní nadmerného odpočtu DPH v sume 236,12€.

Uvedenými rozhodnutiami žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa podľa § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31.decembra 2009 (ďalej len „zákon o správe daní“) znížil žalobcovi ako platiteľovi DPH uplatnené nadmerné odpočty DPH z dôvodu, že žalobca nepreukázal existenciu skutočností, ktoré by mu umožňovali v zmysle § 49 ods. 1 a 2 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) toto právo vo vyššie uvedených sumách uplatniť.

Po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného, ktoré krajský súd z dôvodu hospodárnosti uznesením z 21.októbra 2009, č. k. 24S/28/2009-136 spojil podľa § 112 ods. 1 OSP na jedno konanie, keďže tieto skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých istých účastníkov konania, dospel krajský súd v záveru, že tieto sú v súlade so zákonom.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z obsahu správneho spisu krajský súd zistil, že správca dane - Daňový úrad Banská Bystrica II vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie február 2008, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 851/320/75338/2008/Sle z 19.decembra 2008, ďalej daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2008, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 851/320/75496/2008/Šimk z 22.decembra 2008 a daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl 2008, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 851/320/75444/2008/Uhri z 22.decembra 2008.

Vzhľadom k tomu, že v deň určený vo výzve správcu dane na prerokovanie protokolov sa žalobca ani jeho zástupca nezúčastnili ich prerokovania, protokoly boli prerokované a doručené v zmysle § 15 ods. 12 zákona o správe daní v deň určený vo výzve na prerokovanie protokolov, t.j. 30. januára 2009.

Na základe zistení z daňovej kontroly správca dane vydal vyššie uvedené rozhodnutia, ktorými nebolo žalobcovi priznané právo na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry č. 1522008 z 21.februára 2008 vystavenej dodávateľom G. s.r.o., (predmetom fakturácie bola dodaná technológia podľa objednávky za 2. časť dodávky: technológia – stroje a zariadenia), z dodávateľskej faktúry č. 1932008 zo 17.marca 2008 vystavenej dodávateľom G. s.r.o., (predmetom fakturácie bola dodaná technológia podľa objednávky: technologické zariadenie – sušiareň podľa uzatvorenej kúpnej zmluvy č. 02022008) a z dodávateľskej faktúry č. 10042008 z 21.apríla 2008 vystavenej dodávateľom G. s.r.o., (predmetom fakturácie bola dodaná technológia podľa objednávky: technologické zariadenie – sušiareň podľa uzatvorenej kúpnej zmluvy č. 01012008 dodatok č. 1) z dôvodu, že kontrolovaný daňový subjekt nepreukázal nadobudnutie tovaru podľa prijatých faktúr a tým nepreukázal splnenie zákonných podmienok na odpočítanie DPH.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca preukazoval nárok na odpočítanie DPH citovanými dodávateľskými faktúrami, prílohu ktorých tvorili dodacie listy, preberacie protokoly z 21.februára 2008 zo 17.marca 2008 a z 21.apríla 2008.

K faktúram z 21.februára 2008 a z 21.apríla 2008 bola pripojená kúpna zmluva č. 01012008 uzatvorená 1.januára 2008 medzi predávajúcim – spoločnosťou G. s.r.o., a kupujúcim – žalobcom, ktorá bola uzavretá na základe zmluvy o budúcej kúpnej zmluve z 30.novembra 2007. Predmetom kúpnej zmluvy bol záväzok dodať kupujúcemu bubnovú sušiareň BS6 s granulačnou linkou GL6 s horákom MHD 200E so špirálovým prihrňovačom SP 1000 a s podúrovňovou prijímacou linkou zrnín.

K faktúre zo 17. marca 2008 bola pripojená kúpna zmluva č. 02022008 uzatvorená 4.februára 2008 medzi predávajúcim – spoločnosťou G. s.r.o., a kupujúcim – žalobcom, uzavretá na základe zmluvy o budúcej kúpnej zmluve z 30.novembra 2007. Predmetom kúpnej zmluvy bol záväzok dodať kupujúcemu

sušiacie zariadenie typ PG1N-160T určené na sušenie obilia, sypkých materiálov rôznej vlhkosti na požadovanú vlhkosť B. BI-15 vežová sušiareň.

Správca dane z výsluchu konateľa žalobcu k predmetným obchodným transakciám zistil, že predmetom obchodnej transakcie malo byť nové technologické zariadenie – sušiareň, ktorá sa používa na sušenie a spracovanie obilia, ktorá bola zakúpená za účelom ďalšieho predaja spoločnosti O. v Kurskej oblasti, o čom doložil fotokópiu kúpnopredajnej zmluvy uzatvorenej 31.12.2007.

Konateľ pri výsluchu uviedol, že technológia nebola ešte prepravená, nachádza sa v sklade dodávateľa (spoločnosti G. s.r.o.), o čom ako dôkaz dodatočne predložil potvrdenie uskladnenia technológie vystavené spoločnosťou G. s.r.o. 12. mája 2008. Z predmetného potvrdenia vydaného na žiadosť konateľa žalobcu vyplýva, že spoločnosť G. s.r.o. potvrdzuje vznik vlastníctva k predmetu zmluvy – technologickému zariadeniu – bubnovej sušiarňi BS6 s granulačnou linkou GL6 s horákom MHD 200E so špirálovým prihrňovačom SP 1000 a s podúrovňovou prijímacou linkou zrnín s tým, že priestory, kde je technológia uskladnená, budú poskytnuté len na nevyhnutnú dobu – do vývozu technológie do zahraničia.

Správca dane preveroval uskutočnenie predmetného dodania tovaru u dodávateľa spoločnosti G. s.r.o., pričom zistil, že spoločnosť G. s.r.o. zmenila svoje sídlo i konateľa spoločnosti, pričom nový konateľ spoločnosti K. K. nepredložil správcovi dane žiadne účtovné ani daňové doklady, pretože žiadne doklady od bývalého konateľa neprevzal a nevedel ani uviesť adresy skladových priestorov spoločnosti.

Správca dane preto vykonal výsluch svedka Ing. I. H., ktorý bol konateľom spoločnosti G. s.r.o. v čase realizácie preverovaného dodania tovaru, pričom tento uviedol, že účtovné a daňové doklady spoločnosti G. s.r.o. odovzdal novému konateľovi, o. i. aj faktúru, predmetom ktorej bol predaj repasovaného

technologického zariadenia sušiarne. Ďalej uviedol, že nákup zariadenia bol uskutočnený v roku 2008 od spoločnosti I. s.r.o., tovar sa neprevážal a bol uskladnený v priestoroch spoločnosti I. s.r.o., pričom adresu skladov, kde mala byť sušiareň uskladnená, nevedel uviesť.

Svedok na otázky správcu dane ohľadne bližšieho popísania fyzického stavu technologického zariadenia, ceny zariadenia, miesta vyskladnenia zariadenia žalobcovi odmietol vypovedať, alebo sa k nim nevedel vyjadriť, potvrdil len úhradu faktúry za technologické zariadenia v hotovosti, ako aj podpis na príjmových pokladničných dokladoch, pričom o okolnostiach úhrady faktúr taktiež odmietol vypovedať. Správca dane šetrením údajov získaných vypočutím Ing. H. zistil, že spoločnosť I. s.r.o., na uvedenej adrese nesídlí, konateľ spoločnosti sa v mieste trvalého pobytu nezdržiava a spoločnosť I. s.r.o. podala na DPH za sledované obdobie nulové daňové priznanie.

Súčasne správca dane šetrením zistil, že daňový subjekt G. s.r.o. podal za mesiac február 2008 nulové daňové priznanie k DPH a za zdaňovacie obdobia marec a apríl 2008 daňové priznanie nebolo podané. Správca dane následne zistil, že spoločnosť G. s.r.o. dodatočne (21.mája 2008) podala za príslušné zdaňovacie obdobia dodatočné daňové priznanie, v ktorom uviedla vysoké daňové povinnosti a vysoké odpočítanie dane, avšak spoločnosť k nim nepredložila žiadne účtovné doklady, a preto vznik daňovej povinnosti zo sporného dodania tovaru v zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona o DPH nebol potvrdený.

Kontrolou žalobcom predložených účtovných kníh správca dane zistil, že kúpna cena za dodaný tovar bola uhradená v hotovosti, o čom žalobca predložil výdavkové pokladničné doklady č. V/02-008-V/02-010 z 28.februára 2008 v hodnote 71.500.000,- Sk, ktorými žalobca dokladoval úhradu došlej faktúry č. 1522008 z 21.februára 2008 a výdavkové pokladničné doklady č. V/03-007 až V/03/009 a V/04-008 v celkovej výške 198.000.000,- Sk, ktorými daňový subjekt deklaroval

úhradu došlej faktúry č. 1932008 zo 17.marca 2008, avšak tieto neboli v čase vykonania daňovej kontroly predmetom účtovania v účtovných knihách žalobcu (uvedené výdavkové pokladničné doklady boli zaúčtované až dodatočne 25.08.2008).

Správca dane počas kontroly taktiež zistil, že predmetom účtovania v sledovanom období nebola ani pôžička poskytnutá konateľom žalobcu, ktorá bola podľa vyjadrenia konateľa určená žalobcovi za účelom zaplatenia kúpnej ceny za dodaný tovar od spoločnosti G. s.r.o., konkrétne k 28.februáru 2008 nebola zaúčtovaná poskytnutá pôžička v hotovosti vo výške 100.000.000,- Sk, k 31.marcu 2008 nebola zaúčtovaná poskytnutá pôžička v hotovosti vo výške 254.000.000,- Sk a k 30.aprílu 2008 nebola zaúčtovaná poskytnutá pôžička v hotovosti vo výške 79.100.000,- Sk (predmetné pôžičky boli zaúčtované až dodatočne 25.augusta 2008).

Podľa šetrenia správca dane tieto pôžičky mali byť poskytnuté na základe zmlúv o pôžičke uzatvorených medzi M. K., konateľom spoločnosti L. s.r.o. (žalobcom) a spoločnosťou L. s.r.o..

Z administratívneho spisu i napadnutých rozhodnutí krajský súd zistil, že správca dane v spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní zistil, že jedným z obchodných partnerov spoločnosti I. s.r.o. bola spoločnosť L. R. s.r.o., a na základe tejto skutočnosti vykonal výsluch svedka – konateľa spoločnosti R. L., ktorý uviedol, že so spoločnosťou I. s.r.o. obchodoval v mesiaci máj 2008, kedy prijal sumu 300.000,- Sk ako zálohu za sušičku BS18.

Predmetom predaja mali byť časti sušičky BS18, ktorá slúži ako zásobník drevených pilín a sušiarenský bubon zo sušičky BS18, vrátane komory sušičky BS18. V čase kúpy od dodávateľa P. D., a v čase jej predaja pre spoločnosť I. s.r.o., bola technológia nefunkčná, bola uskladnená v spoločnosti T. a.s., odkiaľ si ju pravdepodobne v mesiaci august 2008 prevzal p. H.. Predmetný obchod nebol zúčtovaný z dôvodu nekontaktnosti p. H. a predaný tovar nebol uhradený

v dohodnutej sume (nedoplatok 250.000,- Sk). Z výsluchu svedka vyplýva, že vítkovická veža – zásobník pilín bola nadobudnutá od spoločnosti R. 18.júla 2007, technológia sušičky BS18 bola nadobudnutá od P. D. za cenu 250.040,- Sk (faktúra z 23.novembra 2006) a od P. D. za cenu 218.260,- Sk (faktúra z 23.novembra 2006). Spoločnosť L. R. s.r.o. odkúpila uvedenú technológiu za účelom demontovania a zošrotovania.

Z administratívneho spisu i napadnutých rozhodnutí vyplýva, že žalobca nevedel uviesť presnú adresu skladových priestorov, napriek príslubu zabezpečiť fyzickú obhliadku technologického zariadenia ani po viacnásobných výzvach správcu dane adresu skladových priestorov neuviedol a fyzickú obhliadku tovaru správcovi dane vykonať neumožnil.

Žalobca sa bránil tým, že nie je vlastníkom objektu, v ktorom sa technologické zariadenie nachádza a je vecou vlastníka nehnuteľností, kedy a či umožní žalobcovi alebo správcovi dane vstup do nehnuteľnosti. Správca dane napriek preverovaniu miesta uskladnenia predmetnej technológie u žalobcu, ako aj u spoločnosti G. s.r.o. nezistil adresu miesta uskladnenia technológie.

Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že správca dane opakovane vyzýval žalobcu na predloženie dokladov a dôkazov ku vykonávanej daňovej kontrole, vrátane zabezpečenia obhliadky deklarovaného tovaru. Žalobca svoje povinnosti nesplnil, resp. plnil len čiastočne.

Z obsahu administratívneho spisu, ako aj napadnutých rozhodnutí ďalej vyplýva, že správca dane v spolupráci s Colným riaditeľstvom SR a s Colným úradom Michalovce zistil, že žalobca ako deklarant požiadal o vystavenie colného vyhlásenia – režim vývoz tovaru do Ruskej federácie na tovar označený ako „Linka na sušenie obilia a granulačná linka repasovaná použitá“, pričom tovar bol deklarovaný v 25 položkách colného vyhlásenia v množstve 68 nákladových

kusov naložených na 10 vagónoch. Príjemcom uvedeným na vývoznom JCD a na odberateľskej faktúre č. 2008003 vo výške 463.769.768,- Sk bez DPH s dátumom dodania 15. august 2008 bola uvedená spoločnosť O., Kurskaja oblasť.

Správca dane v spolupráci s Colným úradom Michalovce vykonal dňa 23. októbra 2008 obhliadku tovaru deklarovaného žalobcom ako deklarantom, ktorý mal byť vyvezený na základe podaného colného vyhlásenia a zistil, že sa nejedná o novú, ani o repasovanú technológiu bubnovej sušiarne BS6 tak, ako to deklaroval žalobca predloženými dodávateľskými faktúrami vystavenými dodávateľom G. s.r.o., z ktorých si žalobca uplatnil odpočítanie dane. Tovar naložený na železničných vozňoch bol charakteru opotrebovaných a použitých dielov, jednalo sa o neodborne demontované diely, poškodené, lokálne deformované, ktoré nemali povahu nových ani repasovaných dielov linky BS6. Bolo vykonané miestne zisťovanie, v rámci ktorého bola vykonaná obhliadka predmetného tovaru znalcom Dipl. Ing. I. H., zapísaným v zozname znalcov tlmočníkov a prekladateľov vedeným Ministerstvom spravodlivosti SR odbor doprava cestná, strojárstvo, odvetvie: odhad hodnoty strojových zariadení, ktorý vypracoval Znalecký posudok č. 140/2008. Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že v tomto prípade sa jedná o technologické komplexy, ktoré sa vyrábali v rokoch 1970-1990 bez komplexného prevedenia repasných prác a modernizácie nie sú schopné spĺňať požadované parametre, predmetné stroje, skupiny strojov a dielov v stave, ako sa nachádzali pri obhliadke, nespĺňajú základné technické normy a predpisy na bezpečnú prevádzku, sú technicky a morálne zastaralé, ich technický stav je taký, že je problematické ich použiť prípadne aj ako náhradné diely.

Správca dane v spolupráci s Colným úradom Michalovce na základe údajov poskytnutých Kurskou colnicou, Ruská federácia, zabezpečil vyjadrenie prokuristu a zástupcu generálneho riaditeľa spoločnosti O., z ktorého je zrejmé, že žiadny písomný ekonomický kontrakt medzi žalobcom a spoločnosťou O. nebol uzatvorený,

so slovenskou firmou bola uzatvorená len ústna dohoda na objednávku sušiacich zariadení pre P. účely.

Z kúpno predajnej zmluvy nachádzajúcej sa v administratívnom spise uzavretej medzi spoločnosťou L. s.r.o. a spoločnosťou O., z 31. decembra 2007 vyplýva, že predávajúci (žalobca) sa zaviazal počas roku 2008 dodať na základe písomnej objednávky od kupujúceho tovar, pričom súčasťou kúpnej zmluvy bola objednávka - špecifikácia z 10. októbra 2007, v ktorej bola uvedená špecifikácia dodávky: 1 ks sušiarne zrna BS, 1 ks technológie na spracovanie zrna – sušiareň B. a linka na spracovanie mäsa a hydiny v počte 5-6 kusov.

Zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom Dipl. Ing. I. H., vyplýva, že popis a špecifikácia vyváženého tovaru bola prevedená len na základe vizuálnej ohliadky tak, ako boli jednotlivé časti strojov prípadne skupiny naložené na vozňoch, tieto však boli bez výrobných štítkov a identifikácie, na základe ktorej by ich bolo možné identifikovať vo vzťahu k deklarovanej colnej aj účtovnej evidencii. Znalec pripustil, že niektoré skupiny mohli byť niekedy súčasťou technologických komplexov na úpravu a spracovanie obilnín, avšak vzhľadom na to, že deklarované stroje boli v rozobratom stave neodborne, chaoticky a náhodne naložené na viacerých vozňoch, pričom delenie stroja bolo prevedené bez technických zásad, časť strojov bola natretá základným náterom, pričom materiál pod náterom nebol upravený spôsobom podľa platných STN, pod náterom sa nachádzala korózia, diely boli lokálne deformované, poškodené a nekompletné, neboli repasované a ani iným spôsobom opravované a početnosť i hmotnosť deklarovného tovaru na jednotlivých vozňoch bola rozdielna a vzájomne nekorešpondovala.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nebolo možné identifikovať, ktoré diely a či vôbec, patria do technológie sušiacej alebo pozberovej linky, avšak v deklarovanom tovare neboli určité zariadenia určené na spracovanie mäsa, prípadne výrobu mäsových výrobkov. Zo znaleckého posudku ďalej vyplýva, že skutočné

a deklarované hmotnosti sú rozdielne, diely naložené na vozňoch nezodpovedajú skupinám technológie, ktorá by mala byť opakovane zmontovaná a uvedená do prevádzky schopného stavu a znalec vyslovil technický názor, že tieto diely sú deklarované v dokladoch len formálne.

Pokiaľ išlo o procesné námietky žalobcu, z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že správca dane jednotlivé upovedomenia o plánovanom výsluchu svedkov samotným správcom dane, alebo prostredníctvom dožiadaného správcu dane, doručoval nielen splnomocnenej zástupkyňi žalobcu na adresu trvalého bydliska, ale i daňovému subjektu na adresu jeho sídla, ktorú si nahlásil pri plnení registračnej alebo oznamovacej povinnosti, o čom svedčia jednotlivé upovedomenia o vypočutí svedkov opatrené doručenkami poštového úradu. V administratívnom spise sa nachádza plnomocenstvo z 5.mája 2008, ktorým žalobca v daňovom konaní splnomocnil J. F., externú ekonómku firmy, na všetky právne úkony okrem tých, ktoré sú uvedené na plnomocenstve z 21.februára 2007, uzavretého s JUDr. J. C. (zastupovanie dane z príjmov právnických osôb za roky 2004, 2005). Podľa obsahu plnomocenstva vystaveného v zmysle § 9 zákona o správe daní na zastupovanie daňového subjektu (žalobcu) v daňovom konaní vyplýva, že žalobca o. i. splnomocnil splnomocnenkyňu na komunikáciu so správcom dane, na zastupovanie žalobcu na ústnom pojednávaní a miestnom zisťovaní, na zastupovanie počas daňovej kontroly a pri záverečnom prerokovaní protokolu o daňovej kontrole, ako aj na prijímanie doručovaných písomností. Podpis splnomocniteľa je na základe § 9 ods. 3 zákona o správe daní na plnomocenstve úradne overený notárom. Predmetné plnomocenstvo bolo zo strany splnomocnenkyne (J. F.) vypovedané písomne 23.marca 2009, pričom podpis p. F. je úradne osvedčený a predmetná výpoveď bola správcovi dane doručená 26.3.2009.

Z protokolov vyhotovených na základe vykonaných kontrol za účelom zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za mesiac február, marec a apríl 2008 vyplýva, že ich súčasťou je podrobné opísanie výsledku miestneho

zistovania vykonaného správcom dane v súčinnosti s Colným úradom Michalovce, vrátane záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku č. 140/2008 .

Z administratívneho spisu krajský súd ďalej zistil, že správca dane vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k protokolom výzvou z 19.decembra 2008, ktorá bola doručená splnomocnenej zástupkyni žalobcu 29.decembra 2008 s tým, že bol určený termín na prerokovanie protokolov na deň 30.január 2009 a žalobca bol poučený o možnosti podania písomného vyjadrenia k protokolom v lehote 8 dní. Z úradného záznamu z 30.januára 2009, vyhotoveného správcom dane vyplýva, že žalobca ani splnomocnený zástupca žalobcu sa prerokovania protokolov z kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie február, marec a apríl 2008 nezúčastnili, v dôsledku čoho sa deň 30.január 2009, určený výzvou v zmysle § 15 ods. 2 zákona o správe daní, považuje za deň prorokovania a doručenia protokolov.

Na základe zisteného skutkového stavu dospel krajský súd k záveru, že žalobca pri uplatňovaní nároku na odpočet DPH predložil daňové doklady, ktoré sú však použiteľné len vtedy, ak je nepochybné, že v nich uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Vykonanou daňovou kontrolou a šetreniami v daňovom konaní bolo, podľa názoru krajského súdu, správcom dane spochybnené uskutočnenie sporných zdaniteľných plnení. Správca dane a následne žalovaný vyhodnotili podrobne vykonané dokazovanie so záverom, že žalobca v priebehu daňového konania nepreukázal, že došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia, čo je základná podmienka pre uplatnenie odpočtu dane.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca v priebehu daňového konania hodnoverne nepreukázal, že došlo k dodaniu (uskutočneniu) sporných zdaniteľných plnení, ku ktorým malo dôjsť na základe kúpnych zmlúv uzavretých medzi žalobcom a spoločnosťou G. s.r.o.. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo právne relevantným spôsobom vyvrátiť pochybnosti o tom, či a ako sa plnenie,

z ktorého si žalobca nárok na odpočítanie DPH uplatnil uskutočnilo a kto ho uskutočnil, a preto mu nebol nárok na odpočet DPH uznaný. Žalobca síce preukazoval uskutočnenie dodávky fakturovaného plnenia dodávateľskými faktúrami, kúpnyimi zmluvami, dodacími listami, preberacími protokolmi, potvrdením uskladnenia technológie a príjmovými a výdavkovými pokladničnými dokladmi, avšak vierohodnosť a pravdivosť týchto dokladov bola rozsiahlym šetrením správcu dane spochybnená zisteniami získanými z výsluchov svedkov (konateľov spoločnosti G. s.r.o., I. s.r.o., L. R. s.r.o.), rozpormi vo výpovediach konateľa žalobcu a bývalého konateľa spoločnosti G. s.r.o., výpoveďou samotného konateľa žalobcu, ktorý správcovi dane napriek opakovaným výzvam neoznačil adresu skladu, v ktorom mal byť dodaný tovar uskladnený a neumožnil mu jeho fyzickú obhliadku. Krajský súd zdôraznil, že žalobca napriek viacnásobným výzvam správcu dane na predloženie dôkazov preukazujúcich nadobudnutie tovaru tieto nepredložil, nepodal vysvetlenie k nesúladu predmetu fakturácie a predmetu kúpnej zmluvy, nepredložil údaje týkajúce sa názvov a adries výrobcov technologického zariadenia, certifikát, označenie série alebo typu dodávaného tovaru, výrobné číslo resp. rok výroby technologického zariadenia. Pochybnosti ohľadne identifikácie dodaného tovaru od spoločnosti G. s.r.o. neboli odstránené ani šetrením správcu dane, ktorý vykonal v súčinnosti s Colným úradom Michalovce fyzickú obhliadku žalobcom deklarovaneho vývozu tovaru pre spoločnosť O. v Kurskej oblasti, z ktorého taktiež nevyplýval jednoznačný záver o tom, že tovar vyvážený a deklarovany žalobcom je totožný s tovarom, ktorý bol deklarovany ako tovar dodaný spoločnosťou G. s.r.o. a ktorého dodávka bola fakturovaná faktúrami, z ktorých si žalobca uplatnil nadmerný odpočet DPH za mesiac február, marec a apríl 2008. Krajský súd ďalej poukázal na to, že dôkazná povinnosť v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní spočíva na daňovom subjekte, pretože ide o skutočnosti, ktoré sú súčasťou jeho daňového priznania. Pod dôkaznou povinnosťou je treba chápať presné skutkové vymedzenie činností a označenie dôkazov preukazujúcich tvrdenia daňového subjektu. Žalobca bol vyzvaný na predloženie všetkých dôkazov, na základe ktorých by bolo možné preukázať, či skutočne došlo k uskutočneniu deklarovaneho

zdaniteľného plnenia a v akom rozsahu. Žalobca takéto dôkazy v daňovom konaní nepredložil a uskutočnenie zdaniteľného deklarovaneého plnenia preukazoval len dokladmi, ktorých vierohodnosť a pravdivosť bola v daňovom konaní spochybnená. Podľa názoru krajského súdu odôvodnenie napadnutých rozhodnutí žalovaného i prvostupňových správnych rozhodnutí zodpovedá priebehu sporového daňového konania, sú v nich ustálené sporné skutočnosti, pričom žalovaný aj správca dane sa s nimi v dostatočnom rozsahu vysporiadali. Pokiaľ žalobca namietal, že v prípade potreby mal správca dane vykonať ďalšie dokazovanie, alebo mal vykonať konfrontáciu, resp. odstrániť rozpory bez toho, aby takéto dôkazy navrhol samotný žalobca, krajský súd poukázal na to, že správcovi dane takáto povinnosť vzhľadom na ustanovenie zákona o správe daní nevyplýva. Pokiaľ žalobca predložil v konaní pred súdom prvého stupňa vyhlásenie kupujúceho, krajský súd poukázal na to, že pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia predchádzajúceho postupu žalovaného v zmysle § 250i ods. 1 OSP vychádza súd zo zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, pričom zistenie skutkového stavu je v pôsobnosti správneho orgánu, pričom skúma, či napadnuté rozhodnutie vychádza zo zisteného skutkového stavu a či tento bol zistený spoľahlivo. Z uvedeného dôvodu krajský súd nemohol prihliadnuť na žalobcom predložený úradný preklad vyhlásenia kupujúceho zo 4. augusta 2009, ktorý žalobca predložil až v konaní začatom na základe žalôb o preskúmanie napadnutých rozhodnutí žalovaného, ktorého úradný preklad bol doručený súdu 19. októbra 2009. Pokiaľ žalobca vo svojich žalobách namietal nesprávny procesný postup správcu dane a poukazoval na procesné pochybenie z dôvodu porušenia § 2 ods. 1, § 15 ods. 5 písm. e/ a § 17 zákona o správe daní, pričom namietal skutočnosť, že splnomocnenie udelené žalobcom v daňovom konaní p. J. F. nebolo udelené ako generálna plná moc, ale len na zastupovanie na ústnom pojednávaní, toto splnomocnenie však nebolo podľa žalobcu udelené v rozsahu podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní na kladenie otázok svedkom, krajský súd sa s námietkou žalobcu týkajúcou sa procesného postupu daňových orgánov v súvislosti s odňatím práva klásť svedkom otázky nestotožnil. Naopak, v celom

rozsahu prijal argumentáciu žalovaného vyslovenú tak v napadnutých rozhodnutiach, ako aj vo vyjadrení žalovaného k žalobe. Splnomocnenie na zastupovanie žalobcu v daňovom konaní udelené 5.mája 2008 p. J. F., ktoré spĺňa náležitosti stanovené v § 9 ods. 3 zákona o správe daní obsahuje splnomocnenie menovanej na všetky právne úkony okrem tých, ktoré sú uvedené v plnomocenstve uzavretom s JUDr. J. C., pričom z obsahu splnomocnenia jednoznačne vyplýva, že p. J. F. bola oprávnená splnomocniteľa (žalobcu) zastupovať, o. i. aj na ústnych pojednávaniach a miestnych zisťovaniach, ako aj prijímať doručované písomnosti. Krajský súd poukázal na to, že zo správneho spisu vyplýva, že správca dane postupoval v súlade s § 17 ods. 5 zákona o správe daní a písomnosti doručoval zástupkyňi s plnomocenstvom pre celé daňové konanie, okrem iného jej doručoval upovedomenia o vypočutí svedkov, ako aj upovedomenia o miestnom šetrení, pričom samotná splnomocnená zástupkyňa bola podľa udelenej plnej moci oprávnená zastupovať žalobcu na ústnych pojednávaniach a teda aj klásť svedkom otázky využívajúc oprávnenie podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní. Tým, že sa splnomocnená zástupkyňa žalobcu na ústne pojednávania, výsluchy svedkov a miestne zisťovania nedostavila, hoci bola o nich riadne upovedomená, resp. konanie týchto ústnych pojednávanií a miestnych zisťovaní svojmu splnomocnencovi neoznámila tak, aby mohol využiť možnosť zúčastniť sa na výsluchu a sám využiť zákonom dané právo klásť otázky vypočúvaným svedkom, sa žalobca podľa názoru krajského súdu sám zbavil tohto oprávnenia, keď toto právo z vlastnej vôle nevyužil. Za odopretie práva klásť otázky svedkom by bolo možné považovať taký postup správneho orgánu, pri ktorom by žalovaný neupovedomil žalobcu, resp. jeho splnomocneného zástupcu o termíne výsluchu svedkov. V predmetnom konaní bolo navyše preukázané, že správny orgán doručoval písomnosti aj na adresu samotného žalobcu – L. s.r.o. na adresu jej sídla, ktorú nahlásil správcovi dane pri plnení svojej registračnej povinnosti. Tým, že žalobca v skutočnosti na tejto adrese nesídlil a zásielky na tejto adrese nepreberal, sa sám pripravil o možnosť využitia svojich zákonom daných práv. Žalovaný nepochybil ani pri doručovaní písomností žalobcovi (v období po vypovedaní plnej

moci splnomocnenej zástupkyne žalobcu), keď písomnosti žalobcovi doručoval na adresu jeho sídla v súlade s § 17 ods. 10 zákona o správe daní.

Taktiež podľa názoru krajského súdu v konaní nebolo zistené porušenie ustanovení zákona o správe daní tým, že žalobcovi nebolo umožnené byť prítomným pri vykonávaní znaleckého úkonu a šetrenia na mieste samom a za tým účelom klásť znalcovi otázky, pretože takéto právo mu z ustanovení zákona o správe daní neprislúcha. Žalobca má podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní právo klásť znalcom otázky len pri ústnom pojednávaní. Aj tvrdenie žalobcu, že v daňovom konaní bolo porušené jeho právo vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, najmä vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu, je v rozpore s obsahom správneho spisu, pretože správca dane riadne a včas doručil žalobcovi protokoly o daňovej kontrole, poučil ho o práve vyjadriť sa k nim do 8 pracovných dní od doručenia výzvy v zmysle § 15 ods. 10 zákona o správe daní, ako aj o termíne ústneho pojednania protokolov.

Žalobca však nevyužil ani právo vyjadriť sa k výsledkom znaleckého dokazovania, zisťovania správcu dane a ani právo zúčastniť sa prerokovania protokolov. Skutočnosť, že žalobca sa nevyjadril k záverom a zisteniam správcu dane, pojednania protokolov sa nezúčastnil, nezúčastnil sa ani na vypočutí svedkov, o ktorých výsluchu bol upovedomený a v priebehu celého daňového konania nenavrhol ich prípadnú konfrontáciu, resp. odstránenie správcou dane zistených rozporov, nemôžu byť tieto skutočnosti pripočítané na ťarchu daňových orgánov, pretože za využívanie, resp. nevyužívame svojich zákonných práv a s tým spojené následky nesie zodpovednosť, s poukazom na prejednávaciu zásadu platnú v daňovom konaní, sám žalobca.

Krajský súd zdôraznil, že z obsahu správneho spisu vyplýva, že správne orgány vykonali dokazovanie a šetrenie v súlade so zásadami daňového konania uvedenými v § 2 zákona o správe daní v súčinnosti so žalobcom, ktorý však nesplnil

svoje povinnosti v zmysle § 15 ods. 6 písm. e/ zákona o správe daní, ktoré ustanovenie mu ukladá povinnosť predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia, resp. predložil také dôkazy, ktoré nepostačovali na preukázanie uplatneného nároku na priznanie nadmerného odpočtu DPH a stotožnil sa so záverom správneho orgánu, ktorý logicky vyplýva z vykonaného dokazovania, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, a preto nebolo možné uznať nadmerný odpočet DPH v žalobcom uplatnenej výške.

Podľa názoru krajského súdu správny orgán sa svojim postupom nedopustil v žalobe tvrdeného porušenia práv žalobcu a postupoval v súlade s ustanoveniami zákona o správe daní, ako aj zákona o DPH, keď vychádzal zo skutkového stavu zisteného z dokladov žalobcu a dôkazov získaných vlastným šetrením.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobe vyhovie a zruší napadnuté rozhodnutia žalovaného, nakoľko právne a skutkové vyhodnotenie urobené krajským súdom je nesprávne. Konkrétne nesúhlasil so závermi krajského súdu o tom, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru. Podľa jeho názoru doklady predložené v spisovom materiály sú dostatočné na preukázanie splnenia podmienok pre nadmerný odpočet DPH, pretože dodanie predmetnej technológie a jej uskladnenie bolo preukázané vyhlásením spoločnosti G. s r. o. z 12.mája 2008. Tiež poukázal na to, že krajský súd postupoval v rozpore so zákonom, keď nevyhodnotil čestné vyhlásenie kupujúceho zo dňa 04.08.2009 o dodaní tovaru, ktoré nie je možné považovať za nový dôkaz len preto, že úradný preklad tohto vyhlásenia bol doručený súdu až 8.októbra 2009. Namietal aj porušenie princípu daňovej neutrality a prenos zodpovednosti dodávateľských firiem za nesplnenie povinností voči správcovi dane na žalobcu. Ďalej zopakoval námietky o údajnom porušení jeho procesných práv v správnom konaní, neplatnosť splnomocnenia udeleného p. J. F. ako generálneho splnomocnenia a spochybňoval závery znaleckého posudku súdneho znalca Dipl. Ing. I..

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril listom z 18.júna 2010, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na to, že v odvolaní žalobca uvádza rovnaké námietky ako v žalobe, ku ktorým sa žalobca už vyjadroval a s ktorými sa podľa názoru žalovaného krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. mája 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 49 ods. 1 právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ods. 2 písm. a), platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 29ods. 1 zákona o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa ods. 2 správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ods. 8 daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúvaní rozsudku krajského súdu sústredil len na tú jeho časť, ktorá sa týkala vyhodnotenia dôkazu – čestného prehlásenia kupujúceho a námietok týkajúcich sa znaleckého posudku, nakoľko námietky týkajúce sa procesných pochybení žalovaného boli totožné s námietkami uvedenými v žalobe, s ktorými sa krajský súd dostatočne vysporiadal a námietky týkajúce sa vyhodnotenia skutkového stavu boli taktiež totožné s tými, ktoré žalobca uviedol už v žalobe.

Pokiaľ ide o čestné vyhlásenie kupujúceho zo 4. augusta 2009, odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že úradný preklad tohto dokladu, predložený krajskému súdu 8. októbra 2009, sám osebe nemôže byť považovaný za nový dôkaz. Avšak zároveň odvolací súd poukazuje na to, že predmetné čestné prehlásenie bolo vystavené kupujúcim až 4. augusta 2009, t. j. po ukončení daňovej kontroly (31. januára 2009), pričom v celom daňovom konaní žalobca takýto dôkaz nespomenul ani jeho vykonanie nenavrhol, ale tento predložil až v konaní pred súdom. Krajský súd potom v zmysle ustálenej judikatúry nie úradný preklad, ako sa mylne domnieva žalobca, ale samotné čestné prehlásenie zo 4. augusta 2009 odmietol ako nový dôkaz v súdnom konaní vykonať.

S takýmto postupom krajského súdu by bolo možné súhlasiť vzhľadom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe (žalobné dôvody), ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí napadnutom žalobou. Inak by potom preskúmvacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Avšak v danom prípade tento nový dôkaz mal podporiť tvrdenia a námietky žalobcu uvádzané už v správnom konaní, že odberateľovi O. v Ruskej federácii bol skutočne dodaný žalobcom deklarovaný tovar. Za takýchto okolností potom krajskému súdu nič nebránilo v tom, aby sa s predloženým dôkazom zaoberal a tento vyhodnotil.

Odvolací súd, ktorý sa inak stotožnil s rozsudkom krajského súdu v celom rozsahu považuje preto po vyhodnotení tohto dôkazu za potrebné zdôrazniť, že tento dôkaz sám osebe nemohol ovplyvniť správnosť rozhodnutia krajského súdu.

V kontexte iných vykonaných dôkazov totiž nijakým spôsobom nespochybňuje závery krajského súdu o tom, že žalobca nevyviezol ruskému partnerovi ním deklarovaný tovar a taktiež nebol spôsobilý spochybníť ani tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal kúpu predmetného technologického zariadenia od spoločnosti G. s r.o..

Odvolací súd zdôrazňuje, že znalecký posudok súdneho znalca Dipl. Ing. I. H. jednoznačne dokazuje, že zariadenie ktoré bolo naložené na nákladných vagónoch vlakovéj súpravy a pripravené na vývoz pre spol. O v Ruskej federácii, bolo nefunkčné, nepoužiteľné, zastarané a opotrebované, ktorého kvalita ako aj hodnota bola v rozpore s deklarovanými údajmi, keďže podľa znalca, ak by bolo na vagónoch naložené žalobcom deklarované množstvo tovaru, potom by muselo ísť o tovar, z ktorého by bolo

možné poskladať nie jedno, ale dve technologické zariadenia, čo zjavne nezodpovedalo množstvu a kvalite naloženého tovaru, z ktorého sa nedalo podľa znalca poskladať ani jedno funkčné zariadenie. Z charakteru ohliadnutých dielov sa podľa znalca dalo usúdiť, že mohlo ísť o časti technológie na úpravu a spracovanie obilia prípadne obdobných plodín vyrábaných od roku 1970 – 1990 až 1993, v každom prípade však o stroje resp. strojné zariadenia, ktoré sú v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. výrazne po prognózovanej dobe životnosti (znalecký posudok bod 3.3., 3.4., 3.5. a 3.6; bod 4. a 5záveru).

Zo znaleckého posudku tiež vyplýva, že v žiadnom prípade nemohlo ísť ani o repasované zariadenie, nakoľko ohliadaný tovar bol hlboko skorodovaný, neodborne natretý základným náterom, neodborne demontovaný a na mnohých miestach zdeformovaný.

Zo znaleckého posudku tiež vyplýva, že v uvedenej colnej deklarácii, prípadne v účtovných dokladoch, ktoré sú súčasťou kúpnych zmlúv sú uvádzané ceny, ktoré nezodpovedajú reálnej situácii na trhu, nakoľko posledná známa cena pozberovej linky BS6s príslušenstvom bola 4 500 000,-Kčs bez dane z obratu, súčasná cena repasovanej linky sa pohybuje okolo 2 000 000,- až 2 500 000,- Kč bez DPH a podobné cenové relácie sú aj v prípade vežovej sušiarne (bod 4.0. znaleckého posudku).

Čestné prehlásenie taktiež nedokazovalo, že žalobca by dodal ruskému partnerovi iný tovar než ten, ktorý bol ohliadnutý znalcom, nie je z neho možné zistiť, aké konkrétne technologické zariadenie od žalobcu prevzal ani kedy, akým spôsobom a v akej výške bola zaplatená kúpna cena. Preto v tomto kontexte sa tento dôkaz javí ako nevierohodný.

A napokon dodatočne predložené čestné prehlásenie nepreukazovalo a ani nemohlo preukázať, tú skutočnosť, že žalobcovi bolo dodané technologické zariadenie – bubnová sušiareň BS6 s granulačnou linkou GL6 s horákom MHD 200E

so špirálovým prihrňovačom SP 1000 a s podúrovňovou prijímacou linkou zrnín a sušiace zariadenie typ PG1N-160T určené na sušenie obilia, sypkých materiálov rôznej vlhkosti na požadovanú vlhkosť B. B1-15 vežová sušiareň.

Navyše ako vyplýva z administratívneho spisu, toto zariadenie napriek jeho nadrozmernosti nikto nikdy nevidel a jeho „existenciu“ opieral žalobca iba o výpoveď Ing. H. a potvrdenie spol. G. s r. o. z 12.mája 2008 o uskladnení technológie, avšak toto potvrdenie mohol vystaviť v mene spoločnosti len Ing.,. H., ktorý bol v tom čase jediným konateľom tejto spoločnosti.

Na druhej strane žalobca neodôvodnil, prečo si nezaobstaral predmetné čestné prehlásenie už v daňovom konaní, resp. ak takéto mal, prečo ho správnym orgánom nepredložil.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa nejednoznačnosti záverov znaleckého posudku, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedený rozbor niektorých jeho častí, ktorý jednoznačne preukazuje, že vety uvádzané žalobcom v odvolaní sú neúplné, vytrhnuté z kontextu a jeho tvrdenia nemajú oporu v samotnom znaleckom posudku.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutia žalovaného sú i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych

orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Alena Poláčková PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová